

Phần 2

4

Không tài nào xua được những ám ảnh của buổi đêm.

Sau cơn ác mộng đầy nhục dục, Brady biết rằng mình sẽ phải liên hệ với Rubis. Anh cần phải hỏi cô. Anh cần phải biết. Nằm trên giường giữa đêm khuya, hai mắt thao láo, Brady hiểu rằng sau khi xem đoạn phim vừa ghé tởm vừa kích thích đó, anh sẽ phải tìm ra sự thật. Anh muốn hiểu. Muốn tự trấn an mình.

Nếu đây chỉ là một câu chuyện được hư cấu quá hoàn hảo, và chỉ dừng lại ở một vụ dàn cảnh, anh sẽ có thể yên tâm rằng lòng tự trọng của mình vẫn còn nguyên vẹn. Những thứ còn lại chỉ là do ảo ảnh.

Brady đợi tới chín giờ mới nhắc điện thoại. Một cô gái như Rubis chắc chắn luôn đi ngủ muộn. Anh thậm chí ngờ rằng mình sẽ đánh thức cô, nhưng không thể chờ thêm được nữa.

Một giọng nói hơi khàn khàn cất lên bên kia đầu dây cho thấy anh vừa lôi cô ra khỏi giấc ngủ.

- Xin chào, tôi là Brady, một người bạn của Pierre, tôi có phiền cô không?

- Ai cơ? Pierre? À, đúng rồi, anh chàng to béo...

Cô không ngủ. Cô nói chuyện nhẹ nhàng, giọng đầy ưu tư.

- Tôi không biết anh ấy có nói với cô về tôi không, Brady tiếp tục tôi là phóng viên tự do.

- Tôi nhớ rồi. Anh ta nói là anh không giống những người khác.

- Vậy à? Càng hay... Tôi... Tôi muốn gặp cô.

Anh siết chặt ống nghe. Tại sao đột nhiên lại thay đổi kế hoạch? Anh hoàn toàn có thể hỏi cô qua điện thoại cơ mà?

- Để nói về phim đen đúng không?

- Và những thứ khác nữa.

Brady sắp xếp mọi suy nghĩ, chuẩn bị các lý lẽ và lựa chọn những từ ngữ quan trọng mà anh hy vọng là sẽ có sức thuyết phục. Nhưng anh không có đủ thời gian. Rubis đã tiếp tục:

- Anh ở khu nào?

- Brooklyn, khu Heights. Tôi có thể đến và...

- Được rồi. Gặp tôi ở phố Furman, góc giao với Montague nhé. Xem nào... mười một giờ sáng nay, được không?

- Rất tốt, anh đáp.

- Tôi đến vì anh không giống những người khác và vì anh chàng to béo có vẻ thành thật. Lát nữa nhé.

Cô gác máy.

Tiếng ồn từ những chiếc xe đang phóng hết tốc độ trên đường cao tốc Brooklyn-Queens không thể làm xấu thêm quang cảnh của khu đất hoang nơi Brady đang kiên nhẫn chờ đợi.

Một con phố nhộp nhúa, bản thủ, với những rào sắt han gỉ cách đoạn, vài tòa nhà bỏ hoang, một bên là đường cao tốc chia ra phía trên. Dù nằm ngay gần bờ biển, đối diện với cực Nam Manhattan nhưng khu vực này hoàn toàn không tận dụng được vị trí đúng ra là rất hoàn hảo của nó.

Chàng phóng viên đã đứng chờ ở đây được năm phút, bên cạnh đồng giầy nhẵn và vài thứ rác rưởi mà gió thổi tới, cho đến lúc một dáng người xuất hiện từ xa. Nhỏ nhắn, tóc vàng, có thể là cô.

Khi cô gái đã đến gần, anh tiến về phía cô. Rubis, hai tay đút trong túi áo phao, vừa đi vừa nhìn chăm chăm xuống chân. Đôi khuyên tai vàng lộ ra khỏi chiếc mũ len.

- Em là Rubis.

- Brady. Cảm ơn cô vì đã đến.

Cô đẹp y như trong tấm hình. Đôi mắt to và dài gần tới tận hai bên thái dương nhìn anh vẻ dò xét trong chốc lát trước khi hướng về phía biển. Ngay lập tức, Brady cảm thấy băn khoăn về những gì toát ra ở cô: Một nỗi ưu tư sâu lắng. Dường như cô không thể cười hay biểu lộ bất cứ sự vui mừng nào. Hay cái lạnh đã làm mọi nét trên khuôn mặt cô trở nên bất động?

- Lại đây, cô nói trong lúc dẫn anh đến gần khu đất rộng chạy dọc theo con đường. Tránh xa khỏi đường cao tốc sẽ dễ nghe hơn.

Họ đi theo một ngã rẽ của con đường rải nhựa để tiến sâu vào giữa những đám cỏ đã ngả vàng. Brady chờ cho đến lúc tiếng dòng nước xám xịt vỗ ì oạp to hơn tiếng xe cộ đi lại. Rồi anh mở lời:

- Cô có phải là người New York không?

- Hoàn toàn không. Em lớn lên ở Ohio.

- Cái gì đã đưa cô đến tận đây?

- Cũng giống như mọi người thôi: Mong muốn được thành công, kiếm được tiền, được nhìn thấy thành phố này.

Cô trả lời không chút cảm xúc, bằng một giọng đơn điệu.

- Vậy tại sao lại là New York, cô ở gần Chicago hay thậm chí là Detroit hơn mà?

- Anh thực sự nghĩ rằng giấc mơ của một thiếu nữ là đến Detroit để làm việc à? Em có thể làm gì ở đó? Trong một dây chuyền lắp ráp ô tô ư? Không, hoặc là đây hoặc không đâu cả.

- Dù sao cũng cảm ơn vì cô đã nhận lời gặp mặt. Tôi nói thẳng nhé: Tôi vẫn chưa biết mình sẽ làm gì, thậm chí có thể sẽ không có bài báo nào cả, chuyện này chúng ta sẽ nhanh chóng biết thôi.

- Cái đó tùy anh, em chỉ làm theo thôi.

Brady không thích cách đối đáp của cô gái, quá cam chịu, cứ như anh là một trong những nhà sản xuất của cô vậy. Bệnh nghề nghiệp, theo như anh hiểu.

- Tại sao lại là em, cô muốn biết.

- Tôi nghe theo bản năng của mình.

- Vậy nó nói gì với anh?

- Rằng cô là một cô gái đặc biệt, rằng cô có một câu chuyện để nghe.

Rubis thở mạnh một hơi ra đằng mũi để mĩa mai chính mình.

- Chỉ qua bức ảnh của em thôi sao? Anh tinh thật đấy.

Bất giác Brady cảm thấy thích cả giọng nói, lẫn vẻ dịu dàng của cô gái này. Nhưng lại một lần nữa, nỗi u buồn đang hiển hiện cô khiến anh cảm thấy bất khoan.

- Tôi phải thú thật với cô điều này, anh nói. Tôi đã xem đoạn phim trên trang web của cô.

Cô gái sững lại và quay mặt về phía Brady. Đôi mắt nhìn anh dò xét hồi lâu, cái lạnh của mùa đông khiến nó trở nên trong suốt như băng.

- Anh thích nó chứ, cuối cùng cô lên tiếng.

- Tôi không cho là thế.

- Nhưng dù sao anh cũng thích nó chứ, theo một cách nào đó?

Brady hít căng lồng ngực, uốn thẳng người lên và nghe thấy cột sống của mình kêu răng rắc.

- Rubis, đó chỉ là dàn cảnh thôi, đúng không?

- Anh thực sự phải biết điều đó à?

- Tôi... thấy tò mò.

- Không. Không phải là dàn cảnh.

Rồi cô tiếp tục bước về phía một nhà kho lớn sơn màu xanh lam được xây dựa vào dải đê chắn sóng, gió lùa qua mấy cây cột bê tông được dùng để đỡ phần mái đang bị sụt xuống.

Brady muốn tiếp tục câu chuyện nhưng cô gái đã đặt ngón trỏ lên môi anh, khiến anh lúng túng đến mức không thể nói tiếp. Anh còn bối rối hơn nữa khi cô nắm lấy tay anh và dắt anh đi dưới mái hiên cho tới chỗ dòng nước đang chảy, ở phía bên kia. Nơi này đầy những mảnh gạch vỡ và chai bia. Lang thang ở đây vào ban đêm thật không an toàn chút nào.

Rubis ngồi xuống một phiến đá và bảo Brady cùng ngồi, đối diện với cô. Chiếc khăn quàng của cô tuột xuống, làm một phần cổ lộ ra. Chàng phóng viên nhìn thấy một vết bầm lớn. Rubis vội vã quấn khăn lại.

Có phải cô thường xuyên phải chịu bạo lực? Đoạn phim khiến anh có thể nghĩ vậy. Anh tiếp tục:

- Nếu những gì tôi xem là thật, vậy tại sao nó lại được đưa lên trang web của cô? Tôi không hiểu...

- Em là một cô gái đặc biệt, anh nhớ chứ? Sex dưới mọi hình thức, đó chính là em của hiện tại. Không cấm kỵ, không giới hạn. Nào, ngay tại đây, em có thể cúi xuống và thổi kèn cho anh, chỉ để anh được sung sướng, chẳng phiền gì em cả, em là một công cụ tạo khoái cảm mà.

Brady nuốt nước bọt và khoanh tay trước ngực, đột nhiên anh cảm thấy khó ở.

- Thế nào? Rubis tiếp tục.

Brady vẫn im lặng. Anh, người luôn ghét sự giả dối trong những mối quan hệ mang tính quy tắc lại đang phải chứng kiến bản thân bị đánh bại trong trò chơi của chính mình. Cô trắng trợn dồn anh vào đường cùng khiến anh không biết phải làm sao.

- Ở đây rất vắng vẻ, cô nài nỉ, sẽ chẳng ai biết cả, và chỉ là chút vui vẻ giữa hai ta thôi, chấm hết. Chúng ta mới biết nhau, nhưng điều đó cũng chẳng quan trọng, anh đưa vào miệng em, và sau đó chúng ta có thể dễ dàng nói với nhau tất cả, mọi rào cản sẽ bị phá vỡ.

Brady không biết phải phản ứng thế nào. Anh biết rằng mình sẽ không chấp nhận, vậy nhưng lại không thể bật ra một tiếng “không” đơn giản và dứt khoát.

Lần đầu tiên từ lúc gặp nhau, anh nhìn thấy vẻ gì đó gần giống một nụ cười hiện ra trên môi cô gái. Một cái nhếch mép cay đắng, của một người bị vỡ mộng, khiến anh ngay lập tức thấy chán ghét.

- Đây chính là cách khiến đàn ông chú ý, cô giểu. Cách quyến rũ họ.

- Cô thật... khiến người ta thấy bối rối.

- Không, thấy tội lỗi chứ. Đây là hai chuyện khác nhau. Tối nay anh sẽ nhớ lại lúc này, nó sẽ luẩn quẩn trong đầu óc anh một lúc. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như anh đồng ý ngay? Em đã quỳ trước mặt anh thay vì nói chuyện với anh. Tuy nhiên, anh đã cảm thấy tội lỗi. Và anh sẽ tiếp tục cảm thấy như vậy.

Brady có cảm giác bị kéo xuống một con dốc mà anh không thích thú gì. Anh muốn đòi chủ đề:

- Rubis không phải tên thật của cô đúng không?

Cô gái trẻ quan sát anh một lúc lâu. Brady tự hỏi điều gì có thể đang diễn ra trong đầu cô. Một con người khó đoán.

Và khi thật, cô ta đẹp quá!

Cô gái lục một bên túi áo và chìa cho anh bằng lái xe của mình.

Sondra Ann Weaver, anh đọc. Hai mươi hai tuổi.

Đột nhiên, ý nghĩ về một cô gái đặc biệt đến thế, quyến rũ đến thế lại có thể trở thành diễn viên phim sex khiến Brady khó chịu. Anh thấy bứt rứt khi tưởng tượng đến cảnh cô bị vây quanh bởi thân hình của những gã đàn ông đó.

- Điều gì đã khiến cô đến với các bộ phim đen?

Rubis bật ra một tiếng cười khan, đầy mỉa mai.

- Anh không sẵn sàng nhét cái của anh vào mồm em, nhưng lại chẳng hề ngại ngần trong việc bắt em phải nói ra những điều riêng tư.

Lại một lần nữa bị cách nói xẵng giọng của cô gái làm cho lúng túng, Brady hăm hăm đáp lại:

- Tôi đến đây để đặt cho cô các câu hỏi, chấm hết, cô có quyền trả lời hoặc không. Đó là lý do cô đến đây, không phải sao?

- Còn anh, Brady, liệu anh có thể nói cho em biết lý do thực sự khiến anh có mặt ở đây? Để xem có đáng để dành thời gian cho một diễn viên khiêu dâm hạng xoàng như em không hay vì đoạn phim khiến anh thấy vô cùng phấn khích và muốn nhìn thấy em bằng da bằng thịt?

- Không, không, không phải như những gì cô nghĩ, tôi không giống những kẻ bệnh hoạn kia, những kẻ...

Có gì đó trong cô bỗng nhiên chùng xuống, và một dòng lệ khiến mắt cô nhòa đi.

- Brady, em sẽ xuống Địa ngục. Thế nên em đâu cần biết anh là ai.

- Tôi xin lỗi, tôi thực sự không muốn tỏ ra thô bạo.

- Địa ngục, Thiên đường, anh tin vào những thứ đó chứ?

Brady chậm chậm lắc đầu:

- Không tin cho lắm.

Cô lướt nhìn quanh vịnh một lượt, đôi môi mím chặt để ngăn tiếng nức nở. Khi cô quay đầu lại phía anh, Brady đọc được nỗi khiếp sợ trong hai hồ nước xanh thẳm như đang muốn nhấn chìm anh.

- Người ta đã làm với em những thứ anh không bao giờ có thể tưởng tượng được, cô thì thậm chí nhận. Những thứ khiến ta không bao giờ có thể hồi phục được nữa.

- Sondra này, tôi đã xem đoạn phim, và tôi có thể...

- Cái đó chưa là gì cả, chỉ là một phần những gì họ đã làm với em.

- Họ là ai?

- Lũ quỷ. Em chưa bao giờ tin rằng chúng tồn tại cho tới khi gặp chúng. Lũ quỷ có tồn tại, là sự thật, không phải trong những truyền thuyết về lễ Halloween, mà là các đệ tử thực sự của Sa tăng. Chúng lờn vờn trên phố, em đã chạm mặt chúng.

Brady phe phẩy chiếc bằng lái anh đang cầm trên tay:

- Nghe này, bây giờ hãy đi với tôi, đến phòng làm việc của tôi, tôi sẽ pha cho cô một cốc cà phê nóng và chúng ta sẽ bình tĩnh nói chuyện với nhau. Được chứ?

Cô gái lắc đầu.

- Bạn anh đã nhầm.

Cô rút một vật gì đó ra khỏi túi áo, và ngay lúc đó, Brady không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lúc anh nhận ra tiếng lách cách của kim loại, các giác quan của anh rung lên báo động, các cơ bắp co lại. Rubis thốt lên:

- Suy cho cùng, anh cũng chẳng khác gì những người khác.

Và ánh sáng xé nát mặt cô.

5

Tiếng nổ vẫn còn vang vọng đâu đó trên bờ vịnh.

Những mảnh cơ thể Rubis bắn sang chân anh, nửa trên người cô sụp xuống và cả thân hình đổ vật ra, hai chân vắt chéo kỳ lạ, trong một tư thế không mấy bình thường.

Một mẩu gì đó đỏ mềm mượt qua chiếc bằng lái mà Brady vẫn đang cầm trên tay rồi sau đó rơi bẹp xuống đất. Máu nhuộm đỏ tấm ảnh và trùn lên đó một

mảng bầy nhầy. Con người đã nhắm bắn, con người mà sự tồn tại được chứng nhận hẳn hoi bằng thứ giấy tờ anh vẫn đang cầm lúc này đây, giờ chỉ còn là một cái xác không hồn với phần trán bị vỡ đôi.

Brady ngậy người.

Hai hàm răng cứng đờ. Mọi hoạt động đều bị tê liệt.

Những thông tin đang đến đều bị não bộ từ chối xử lý.

Không thể nào.

Anh sẽ chớp mắt và cô sẽ lại ở đây, nói chuyện với anh, u buồn và xinh đẹp, nguyên vẹn.

Vậy nhưng mùi thuốc súng vẫn đang sộc vào mũi anh. Mặc cho gió thổi, mặc cho anh không chịu chấp nhận.

Anh muốn đứng dậy nhưng chân tay bủn rủn, anh ngồi xồm trong đám bụi bặm, giữa những mảnh vụn da thịt. Chỉ đến lúc này anh mới cảm nhận được vị tanh trong miệng. Những mảnh vụn của Rubis đã bắn vào anh, máu của cô ở trên vòm miệng anh, trên lưỡi anh.

Bụng anh quặn lên và anh phải quay người sang một bên để cho ra những thứ đã ăn vào từ ban sáng trước khi sụp xuống, mặt úp vào hai lòng bàn tay.

Anh suy nghĩ thật nhanh những mong mọi việc có thể quay ngược trở lại, để ngăn được chuyện vừa xảy ra. Nhưng vô vọng.

Cô ta đã chết. Đã chết, anh nhắc lại.

Anh không thể ở lại đây.

Anh không nghĩ đến việc báo cảnh sát, mà định chạy trốn. Không được để mình dính vào chuyện này. Anh làm sao giải thích nỗi sợ có mặt của mình tại đây, cùng cô gái?

Là vì mình đang có ý định làm phóng sự về phim khiêu dâm ư? Một cuộc gặp gỡ tại nơi hoang vắng với nữ diễn viên trẻ và không có ai khác. Không tiền, không trợ lý, không bạn bè, không gì cả? Mình thậm chí còn không có cả sổ ghi chép, máy ghi âm hay máy ảnh!

Một cuộc gặp sơ bộ. Để thăm dò.

Vậy lẽ bọn họ cho là mình giết cô ta thì sao?

Đây không phải vũ khí của anh, không có dấu tay anh trên đó!

Brady không cảm thấy thế. Tất cả những điều này đều không rõ ràng, đoạn băng về vụ hãm hiếp cũng rất mập mờ. May thay, anh đã xóa mọi dấu vết trên máy tính của mình.

Có thật là mọi dấu vết không? Chẳng lẽ người ta không thể khôi phục dữ liệu đã bị xóa nhờ vào những phương tiện tin học hiện đại sao?

Họ sẽ buộc anh tội không giúp đỡ, không ngăn chặn phát súng. Thậm chí có thể là tội xúi bẩy cô gái bóp cò!

Người ta vẫn nghe thấy nhiều chuyện còn điên rồ hơn thế!

Anh đã quyết định.

Cảnh vật xung quanh anh bắt đầu quay tròn. Anh đứng dậy và cẩn thận đi vòng qua cái xác, nhất là vì anh không muốn nhìn thấy nó, và không thể nhìn thêm chút nào nữa.

Bỏ chạy, càng nhanh càng tốt.

Trước khi ai đó kịp nhìn thấy anh.

Anh quan sát quả đồi nằm đằng xa, phía trên đường cao tốc. Đường đi bộ của khu Heights nằm chìa ra phía bên ngoài, và mặt tiền tất cả các căn nhà trên đó cứ san sát nhau.

Anh sống tại đó. Anh xác định vị trí cửa sổ căn hộ của mình. Ở một khoảng cách khá xa. Anh hồi tưởng lại tầm nhìn từ nhà mình và nhớ rằng từ đó, anh không thể quan sát được rõ ràng một ai, đặc biệt là khuôn mặt. Một chi tiết có lợi.

Một cuộc gặp gỡ bí mật, với một cô gái đã quyến rũ anh, và anh nhận lời đến nơi hẹn, phía dưới chính cánh cửa sổ nhà mình.

Hoàn cảnh trở trêu suýt nữa lại khiến anh phát ói.

Mình chẳng có gì phải tự trách. Chẳng có gì phải che giấu!

Vậy tại sao anh lại chạy trốn?

Anh nhận ra mình đang chạy trốn, giống như đã tìm cách xóa sạch mọi dấu vết về việc truy cập vào trang web của Rubis vài giờ trước. Để xóa hết mọi tội lỗi. Bởi trước cả khi gặp cô gái, anh đã biết rằng trong sâu thẳm anh thèm khát cô một cách mãnh liệt.

Anh đã tự đặt bản thân vào một tình thế nguy hiểm khi gặp cô.

“Anh đã cảm thấy tội lỗi. Và anh sẽ tiếp tục cảm thấy như vậy,” cô đã nói.

Brady vội vã tiến về phía khu phố.

Anh ý thức được rằng mình đã gây ra tội lỗi tà trời.

Nhưng lại chưa sẵn sàng đối mặt với sự thật.

Trong lúc ngược lên phố Montague, Brady đột ngột dừng lại xem xét quần áo của mình.

Những vệt đỏ nhỏ xíu vấy bẩn áo len của anh. Anh kéo vạt áo khoác khẹp lại thật chặt để che chúng đi.

Không thể đi tàu điện ngầm - chỉ riêng ý nghĩ phải đối mặt với những hành khách khác, những người có thể nhìn anh bằng con mắt dò xét đã khiến anh cảm thấy lợm giọng - anh đi qua mấy trục đường lớn và via hè rộng tới khu Dumbo, nơi mây đám đông chen lấn nhau mà không hề để ý đến mọi thứ xung quanh.

Được nửa đường, anh nhìn thấy một bộ điện thoại và biết mình cần phải làm gì.

Ít nhất anh cũng nên làm vậy vì Rubis.

Anh gọi 911 và trầm giọng xuống để báo với họ rằng anh đã nhìn thấy một phụ nữ tự bắn vào đầu, đồng thời mô tả địa điểm nơi xảy ra thảm kịch. Anh cúp máy trước khi người ta có thể hỏi danh tính của anh rồi mua một chai nước nhỏ tại máy bán tự động đầu tiên anh tìm được. Anh tu liền một hơi, hy vọng có thể nuốt trôi được vị tanh như có một đồng xu cứ nằm mãi dưới lưỡi anh. Vị máu của Rubis.

Sau cùng, Brady cũng nhắc được cửa thang máy nặng trĩch của căn xưởng lên, cởi áo len và kỳ các vết máu bằng một miếng giấy ướt Kleenex, cho tới khi màu đỏ son chuyển dần sang nâu, rồi xám. Trong gương, anh phát hiện ra nhiều chấm đỏ trên trán. Khá thừa thớt và kín đáo, nên không khiến người đi đường nào phải chú ý, nhưng cũng đủ để anh phải cúi xuống bồn rửa kỳ cọ và run lên vì bực bội.

Anh đang làm gì vậy?

Mình không giết cô ta! Anh cần phải nhồi bằng được ý nghĩ đó vào đầu, mình không phải chịu trách nhiệm!

Vậy mà anh đã chạy trốn, như một kẻ có tội.

Có tội vì đã có cảm giác thèm muốn mà anh không thể thừa nhận.

Chứ không phải vì cô ta tự tử, anh nhắc lại.

Anh lấy chiếc bằng lái từ trong túi áo ra. Không thể chùi sạch nó, anh bỏ nó trên bàn làm việc trước khi thả mình xuống trường kỷ.

Còn bây giờ thì sao?

Làm việc gì đó khác. Không nghĩ đến nó nữa, xóa bỏ mọi thứ liên quan đến Rubis khỏi trí nhớ, đây chính là điều anh cần làm.

Hình ảnh tia sáng lóe ra từ khẩu súng vẫn ám ảnh anh.

Nó đã thổi bay mọi thứ trên khuôn mặt cô, đơn giản như người ta thổi tắt một ngọn nến.

Anh sẽ không bao giờ có thể quên điều đó.

Từ nay, anh sẽ không thể ngủ yên nữa.

Nghĩ đến việc phải đối mặt với ánh mắt của Annabel vào tối nay khiến anh cảm thấy buồn nôn. Anh sẽ không thể trụ nổi. Cô sẽ cảm nhận được điều đó. Cô sẽ biết anh đã gặp phải chuyện gì đó.

Tuy nhiên không được phép nói gì với cô hết. Tất cả điều này nằm ngoài những gì cô có thể hiểu. Anh có thể che đậy sự thật bằng cách đổ mọi việc cho một bài phóng sự, nhưng hôm nay, anh tự biết mình không đủ sức nói dối vợ, Annabel quá giỏi trong kiểu trò chơi như thế này và anh không thể mạo hiểm.

Anh lấy di động bấm số điện thoại của vợ và rơi vào hộp thư thoại cảm giác nhẹ nhõm.

- Em yêu, tối nay anh sẽ về muộn hoặc không về, anh cũng chưa biết nữa, mấy tay ở tờ National muốn anh sửa gấp vài chỗ, anh vừa mới nhận được yêu cầu. Trong trường hợp tệ nhất anh sẽ ngủ lại đây, hôn em.

Tim đập thành thịch. Anh gác máy.

Bây giờ, trừ những lúc quên đi, anh cần phải ngăn chặn mọi cảm xúc của mình, dựng lên bức tường ngăn giữa bản thân và những gì vừa mới trải qua.

Và chôn Rubis tại nghĩa địa trong khu vườn bí mật của mình.

Càng sâu càng tốt.

6

Chiếc máy xúc đào đất, chuẩn bị đào huyệt.

Cặp vợ chồng người châu Á siết chặt lấy nhau, như thể nỗi đau là một luồng gió lạnh và họ không được để hở bất kỳ khoảng trống nào cho nó luồn qua. Đứa con trai duy nhất của họ vừa qua đời và họ đang phải trông thấy nơi an nghỉ cuối cùng của nó.

Annabel nói lời chia buồn rồi len giữa các ngôi mộ để quay lại với đồng nghiệp của cô: Jack Thayer. Anh mới chỉ tầm bốn mươi dù vô số nếp nhăn hằn sâu trên khuôn mặt cùng mái tóc xám khiến anh trông già hơn đến cả chục tuổi. Anh nhét tập thơ của Russell Edson vào túi áo măng tô.

- Để anh đoán nhé, anh nói, em vẫn chưa tiến được thêm bước nào?

- Em phải làm, Jack ạ. Cần phải biết liệu cậu ta có kẻ thù không.

- Cậu thanh niên chết vì đã ở không đúng lúc đúng chỗ, thật bi thảm, anh đồng ý với em, nhưng dù gì đi nữa, chúng ta cũng không thể dựa vào bố mẹ cậu ta để bắt được kẻ giết người.

- Đó là hướng điều tra duy nhất của chúng ta.

- Không, đó chỉ là tia hy vọng cuối cùng, một hướng điều tra cần khởi đầu có giá trị, đừng lẫn lộn mọi thứ, anh kết luận với một giọng vừa có vẻ chỉ bảo vừa mỉa mai. Cuộc điều tra kết thúc, chúng ta đã làm tất cả những gì có thể, bây giờ, chỉ có thể chờ đợi một *deus ex machina*¹ đến với chúng ta thôi, nếu không vụ án sẽ chỉ còn là một số hiệu hồ sơ nên cho vào quên lãng.

- Jack, anh khiến em thấy bi quan.

- Đối diện với thực tế khiến người ta bi quan. Đi nào, anh mời em ăn trưa trên đường về.

Vào đầu giờ chiều, họ quay trở lại đồn cảnh sát số 78 của New York, và hai thám tử bị một người đàn ông da đen to cao đứng sừng sững giữa sảnh tóm được:

- Hai người, vào phòng tôi?

Hai cảnh sát khác trong bộ âu phục rẻ tiền đã chờ sẵn ở đó.

Đại úy Woodbine đóng cánh cửa lại sau lưng Annabel rồi đứng đối diện với ê kíp của mình. Ông cao lớn đến mức phải cúi người về phía trước để khỏi đụng vào chiếc đèn trần.

- Vụ giết người ở cửa hàng bách hóa điều tra đến đâu rồi? Ông hỏi.

- Chúng tôi đang rơi vào ngõ cụt, Annabel thú nhận.

- Tôi đã sợ là như thế mà. Được rồi, đồn 84 đang quá tải, hai vụ giết người, một vụ cướp có vũ trang và một vụ tai nạn có vẻ là do tự sát, tất cả từ sáng nay, họ làm không ngơi tay và cần chúng ta giúp đỡ. Thayer và O'Donnel, hai người đi điều tra vụ ầu đã gây chết người tại một nhà hàng ở phố Gold; Lenhart và Collins, tôi có một cái xác không danh tính mới được phát hiện tại Fulton Terminal.

- Phía dưới đường cao tốc Brooklyn-Queens phải không?

Annabel hỏi.

- Chính xác.

- Chúng tôi có thể theo vụ này không? Nhà tôi ở ngay đối diện, tôi biết rất rõ khu đó.

Woodbine liếc về phía Lenhart.

- Nếu cô muốn cáng đáng một John Doe², tôi sẵn sàng nhường lại! Viên cảnh sát tên Lenhart vừa vượt bộ râu quai nón màu hung vừa lên tiếng.

Woodbine giơ bàn tay hộ pháp của mình lên tỏ ý chấp thuận.

- Cuộc gọi của một người vô danh đã giúp chúng ta xác định được vị trí cái xác, ông nói thêm. Người đàn ông đó nói đã nhìn thấy người phụ nữ tự bắn một phát vào đầu.

- Cuộc gọi từ đâu? Thayer lên tiếng hỏi.

- Một bất điện thoại ở Heights, tôi biết có một chiếc ô tô đã dừng lại ở đó nhưng họ không thể lấy được dấu vân tay vì có quá nhiều.

Annabel hỏi trước khi bước ra khỏi phòng:

- Câu hỏi cuối cùng, thưa đại úy, chúng ta chỉ bắt đầu cuộc điều tra để gánh bớt việc cho bên 84 hay cuộc điều tra này do chúng ta phụ trách hoàn toàn.

- Cô bắt đầu cái gì thì cô cũng sẽ là người kết thúc.

Hai chiếc xe cảnh sát đỗ dưới phần trần tường màu xanh lam của khu nhà kho, đèn hiệu trên nóc xe vẫn đang nhấp nháy.

Mây chuyển dần sang màu chì, và dày đến mức có vẻ như sắp trút xuống cả một trận đại hồng thủy. Con vịnh cũng phản chiếu một màu sắc đáng sợ tương tự và đang bị những trận gió lốc của Đại Tây Dương làm cho rung chuyển.

Jack và Annabel dừng xe. Tít phía cuối nhà kho bỏ hoang, hai sĩ quan cảnh sát mặc đồng phục vừa khoan vùng xong một khu vực khá rộng bằng các cây cọc quần mây dải băng màu vàng sọc đen xung quanh. Những dải băng tung bay phần phật trong gió.

Annabel chờ người đồng nghiệp vừa tự giới thiệu vừa giơ phù hiệu lên:

- Thám tử Thayer và O'Donnell của đồn 78, có vẻ như bên các anh đang rất bận?

- Ngập đầu ngập cổ! Viên cảnh sát to béo hơn với cái bụng to vượt mặt trả lời. Cô gái ở kia, nhưng tôi báo trước là khá khủng khiếp đấy!

Viên cảnh sát còn lại đột ngột nhảy lên, hai tay huơ tứ phía.

Ba con mòng biển vừa kêu quang quác vừa bay lên.

- Lũ bản thiu này đã chén sạch các mẫu óc vụn, anh ta lo lắng lên tiếng. Tất cả là do mấy cái lò mổ và chợ thịt trong thành phố, họ để xương trong những cái thùng không đậy nắp nên lũ chim đã quen đến đó để kiếm ăn.

Annabel tiến lại gần và đánh giá tổn thất.

Cô gái đã mất toàn bộ mặt do phát súng.

Nữ thám tử thở ra thật dài để giảm bị những áp lực tinh thần trước cảnh chết chóc.

Mình đã nhìn thấy nhiều cảnh như vậy, những cảnh còn tồi tệ hơn, vậy nên thư giãn đi nào.

Vậy nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy xác chết, cô đều bị tác động y như vậy.

Annabel chuyển sự chú ý sang hai bàn tay. Còn nguyên vẹn.

May ra thì vân tay của cô ta sẽ có trong cơ sở dữ liệu. Nếu không sẽ thật khó có thể tìm ra tên cô ta...

Thayer ngồi xuống bên cạnh thứ vũ khí mà cô gái vẫn cầm trong tay.

- Hiếm khi một người tự tử lại vẫn giữ vũ khí của mình trong tay lúc ngã xuống, anh nhận xét.

- Nhưng điều đó vẫn xảy ra, Annabel đáp lại ngay lập tức.

Nói chuyện khiến cô cảm thấy dễ chịu.

Chú ý tới tình tiết, thực tế một chút, và mọi việc sẽ ổn.

- Một khẩu Smith & Wesson, cỡ 44, viên cảnh sát vừa đuổi lũ chim lúc này lên tiếng giải thích. Một mẫu trong xê ri 629, tôi cho là vậy. Nó khá giống với loại bán kèm trong bộ dụng cụ sinh tồn chống gấu tấn công, khẩu 629ES.

Thayer ngạc nhiên nhìn anh ta:

- Anh là bạn thân của thanh tra Harry³ à?

- Tôi rất thích các loại súng. Tôi sưu tập chúng, và tôi đã nhìn thấy loại tương tự tại nhà ông anh họ, anh ấy thường đi săn tại các khu rừng ở Tennessee, ở đó thì phải đề phòng gấu. Tôi chẳng ngạc nhiên khi thấy cô ta bị thổi bay mất nửa cái đầu với thứ vũ khí như vậy!

- Anh đã chạm vào nó à?

- Không, tôi mới chỉ lục túi áo túi quần để tìm giấy tờ tùy thân, tôi chưa di chuyển thứ gì cả.

Annabel bắt đầu nghĩ cách tốt nhất để dọn dẹp khu vực xung quanh, tìm một biện pháp phân vùng hiệu quả.

- Cho tôi hỏi, cô bắt đầu, không có thợ ảnh hay bác sĩ pháp y nào ở đây à?

- Hôm nay thật là lộn xộn, viên cảnh sát to béo đáp lại, đại úy biết ông ấy không thể cử thêm người đến đây, vì vậy ông ấy đã yêu cầu chúng tôi kiên nhẫn chờ cho tới khi hai người tới. Ông ấy nói thế qua điện thoại. Nếu tôi yêu cầu điều xe cứu thương cùng các bộ phận khác tới, cánh nhà báo sẽ ập đến ngay. Tôi để hai người làm việc và tôi sẽ theo chỉ dẫn của các vị.

Annabel đồng tình. Cũng vậy cả thôi.

- Có một bãi nôn, Thayer nhận xét. Ngay trước cái xác.

- Cô ta đã hoảng sợ trước khi tự tử? Annabel đưa ra giả thiết.

Jack Thayer xem xét xác người phụ nữ trẻ một lần nữa. Anh nói to để tóm tắt lại sự việc.

- Cô ta đến tận đây để tự tử, cô ta đã dứt khoát, nhưng cũng rất khủng hoảng, cô ta nôn ra vì sợ hãi, rồi cô ta ngồi xuống đây, trên phiến đá này, và bóp cò súng. Sao lại không thể chứ? Có vậy điều phụ nữ thường bắn vào tim, thứ khiến họ đau khổ! Còn đàn ông lại phá hủy thứ gây ra mọi vấn đề với họ: Bộ não, hay nói cách khác là suy nghĩ của họ, tính cách của họ. Hai khái niệm đặc trưng trong mối liên quan giữa phụ nữ và đàn ông.

Annabel nhớ lại câu chuyện mà họ đã nói đi nói lại nhiều lần và đưa ra kết luận là khi phụ nữ tự tử bằng súng, trong đại đa số các trường hợp, họ đều nhằm vào ngực.

- Những gì tôi nhìn thấy đây, Thayer nhấn mạnh, là một cô gái rất chăm chú cho bản thân, thân hình cô ta thật hoàn hảo. Vậy tại sao lại phải phá hủy một gương mặt chắc chắn cũng đẹp như vậy?

- Phải chăng vì đột nhiên cô ta nhận ra rằng thứ đó chẳng có ích gì? Để thể hiện sự từ bỏ xã hội phù phiếm, coi trọng vẻ bề của chúng ta?

Thayer bĩu môi.

- Nếu đây là một vụ giết người được nguy tạo thì sao? Anh đưa ra giả thiết.

Annabel ra hiệu tỏ vẻ không đồng ý.

- Em biết là anh sẽ đi theo hướng đó mà! Đây là một vụ tự tử, cô phản ứng lại trong lúc hất mấy bím tóc ra sau.

- Anh cá đấy, người thắng sẽ mời người còn lại đi nhà hát, chương trình nào tùy người kia chọn.

- Nhạc kịch có tính không?

Thayer giơ một tay chỉ bãi nôn và tay kia chỉ thi thể, chúng cách nhau tới vài mét:

- Tại sao, trong khi đang chuẩn bị để phá hủy thứ đặc trưng nhất của bản thân: Là gương mặt của mình, tại sao cô ta không nôn luôn tại chỗ cô ta tự tử?

- Jack, kiểu phân tích này chẳng có giá trị gì đâu, cô ta có thể đã hoảng sợ tới cả mười lăm phút, bước qua bước lại vài bước rồi mới hành động.

- Khuôn mặt, Anna ạ, cô ta đã bắn vào giữa mặt! Không phải thái dương hay sau gáy, mà vào giữa mặt, có vẻ là bắn từ dưới lên! Một hành động cương quyết, không do dự, cô ta chịu trách nhiệm về những gì mình làm, cô ta đã nghĩ về nó nhiều đến mức không hề cảm thấy lúng túng, cô ta nhìn vào nòng súng để đối diện với giây phút cuối cùng của mình! Anh không tin là cô ta đã nôn.

Annabel nhường mắt lên.

- Vậy thì là ai?

- Ai đó đã có mặt ở đây, hẳn ta đã nôn ra hết bữa sáng sau khi giết cô ta. Cảm xúc quá mãnh liệt, adrenaline đã khiến hẳn phát ốm.

- Đó có thể là nhân chứng: Anh ta đã chứng kiến sự việc, không thể chịu nổi và phải ra xa để nôn. Jack, em không cho là dùng phép ngoại suy kiểu đó có thể giúp ích cho chúng ta vào lúc này.

Thayer giơ tay yêu cầu mọi người chú ý thêm một chút:

- Đúng vậy, nhưng một nhân chứng đứng ra đã có thể ngăn cản cô ta làm vậy, vậy mà anh không có cảm giác có dấu vết vật lộn ở đây. Và bây giờ, vấn đề cuối cùng nằm chỗ: Tại sao nhân chứng của chúng ta lại phải đợi đến khi tới tận Heights mới báo cho chúng ta? Nếu không có gì để phải tự trách, anh ta có thể báo cảnh sát sớm hơn, anh chắc rằng có những bột điện thoại gần hơn nhiều! Nhìn xung quanh mà xem, để có thể nhìn thấy rõ ràng cô gái tự bắn vào mình, anh ta phải đứng trong phạm vi này. Ở đây rất tối, có nghĩa là anh ta phải ở gần. Ngay gần. Chúng ta sẽ lấy mẫu thứ quà tặng đáng yêu này và anh chắc chắn rằng đó không phải là ADN của người chết. Như anh đã nói, đây là một vụ giết người! Anh cảm nhận được điều đó.

Viên cảnh sát to béo tiến lại gần:

- Vậy chúng ta sẽ làm gì bây giờ? Tôi gọi người đến lấy mẫu vật hiện trường nhé? Đám cạo giấy sẽ nhào tới ngay đây!

Annabel nhìn chăm chăm vào đồng nghiệp của mình trước khi trả lời:

- Chúng ta sẽ dựng hai vành đai cho vụ án, vành đai đầu tiên là chỗ các anh đã dựng ban nãy, chỉ có chúng ta, thợ ảnh và một bác sĩ pháp y được phép vào. Chuẩn bị một vành đai thứ hai ở lối vào khu nhà kho. Chỗ đó dành cho mấy tay thích ồn ào, họ sẽ có cảm giác được ưu tiên mà chúng ta thì không bị làm phiền. Nhưng trước tiên chúng ta phải xem xét nơi này thật kỹ đã!

- Chỉ với bốn người thôi ư? Sẽ mất đến ba tiếng đồng hồ đấy!

- Vậy nên phải bắt đầu ngay thôi.

Ghi chú:

1. Tiếng Latinh trong nguyên bản: người hay vật đến bất ngờ để giải quyết một tình huống nan giải.

2. Dùng để chỉ những người chết là đàn ông chưa xác định được danh tính, Jane Doe dùng để chỉ đàn bà.

3. Nhân vật chính trong bộ phim cùng tên của đạo diễn Don Siegel, nhân vật này cũng có một khẩu Smith & Wesson.